

РЕШЕНИЕ

№ 4485

гр. София, 04.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 06.06.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **4287** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 46, ал. 1 ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на А. Дини, гражданин на И., чрез адв. Р., срещу Заповед № 3.-144 / 08. 04 2010 г. на директора на Дирекция „Миграция”, за отнемане правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република Б..

В жалбата се излагат съображения, че жалбоподателят пребивава в Република Б. от 1992 г. и има дете български гражданин, за което полага грижи. Твърди, че акта е немотивиран, като не е отчетено семейното му положение и това, че след престоя си в затвора се е превъзпитал и е приел християнството. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Подробни съображения излага в писмени бележки.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция” – МВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Не се спори по делото, че жалбоподателя А. Дини, гражданин на И., има разрешено постоянно пребиваване в Република Б..

С писмо вх. № М-1435 / 26. 02. 2010 г. в Дирекция „Миграция” е постъпило

споразумение по НОХД № 13 / 2010 по описа на ОС Русе.

Със Заповед № 3.-144 / 08. 04 2010 г. на директора на Дирекция „Миграция”, е отнето правото на постоянно пребиваване на чужденец в Република Б., на основание чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, тъй като лицето е извършило умишлено престъпление на територията на страната, което се наказва с лишаване от свобода за срок повече от 3 години.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Въпреки изричните указания до ответника, същия не представи доказателства за датата на връчване на оспорената заповед, поради което следва да се приеме, че се оспорва в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспорената заповед, е издадена от компетентен директора на дирекция „Миграция”, съобразно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ.

При издаването на оспорения акт не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 40, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, която норма е посочена като правно основание за издаване на оспорената заповед, в действащата към този момент редакция отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република Б. се налага, когато са налице основанията по чл. 10. В чл. 10, ал. 1, т. 6 от ЗЧРБ, в действащата към момента на издаване на заповедта редакция, е предвидено издаването на отказ, когато чужденец е извършил умишлено престъпление на територията на Република Б., което съгласно българското законодателство се наказва с повече от три години лишаване от свобода.

Видно от представеното споразумение по НОХД № 13 / 2010 по описа на ОС Русе, подсъдимият А. Дини, гражданин на И. се е признал за виновен за извършени от него престъпления на територията на Република Б., като съдът му е определил едно общо наказание от четири години и шест месеца лишаване от свобода.

В същото време, нормата на чл. 40, ал. 1 от ЗЧРБ е императивна административният орган действа при условията на обвързана компетентност, т. е. той не разполага с избор между юридически равностойни варианти, а има само едно възможно законосъобразно решение. Административният орган, в тези случаи прави не преценка, а само проверка дали са налице условията и предпоставките, визирани в хипотезата на правната норма и действа по нормативно предписания му начин. Казано по друг начин, административният орган извършва само констатация относно материалното съществуване на фактите, чиято правна квалификация вече е направена от закона.

След като безспорно жалбоподателя е осъждан за престъпление извършено на територията на Република Б., за което му е наложено ефективно лишаване от свобода за период повече от три години, административният орган е следвало единствено да постанови отнемане на пребиваването, каквото е и направено. В тази връзка в съдебното заседание от страна на ответника, се представиха доказателства и за друго осъждане на жалбоподателя, за което е наложено друго наказание също повече от 3 години лишаване от свобода, поради което съдът приема, че безспорно са налице предпоставките по чл. 40, ал.1, т. 2 от ЗЧРБ.

Съдът счита за неоснователни изложените доводи, че с оспорената заповед не е взето предвид семейното положение на жалбоподателя, тъй като както беше посочено

по-горе, административния орган в случая действа в условията на обвързана компетентност.

Действително по делото са представени множество доказателства за уседналост на жалбоподателя, включително и данни, че има син – български гражданин, доказателства за осигурен подслон и издръжка, наличието на добри характеристични данни, подкрепа от приятели и съмишленици, както и данни за приемането на християнска религия, но съдът намира, че същите са неотнормими към спора.

Наличието на осигурен подслон и издръжка е дало възможност на лицето, да не бъде настанено в СДВНЧ, а само до задължението му за ежедневно явяване в поделение на МВР. Наличието на добри характеристични данни, са дали основание за неговото предсрочно освобождаване от затвора, а факта на промяната на религията не се сочи, като наличието на страх от преследване и освен това в случая не сме в производство по реда на Закона за убежището и бежанците.

Наличието на трайна обвързаност със страната и дете български гражданин, не се отразяват на законността на издадената заповед, тъй като със същата само се отнема правото на постоянно пребиваване, но с нея не е предвидено принудителното му отвеждане до границата на страната или експулсиране, нито забрана за влизане, поради което няма да се отрази на семейните отношения. Действително, такива заповеди са издадени, но същите не се предмет на разглеждане по настоящото дело и тяхната законосъобразност ще се прецени при оспорването им.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна. Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. Дини, гражданин на И., срещу Заповед № 3.-144 / 08. 04 2010 г. на директора на Дирекция „Миграция”, за отнемане правото на постоянно пребиваване на чужденеца в Република Б..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: